

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 21 stycznia 2019 r. – Agrochem-Maks / Komisja**(Sprawa T-574/18)****Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Środki ochrony roślin – Substancja czynna o nazwie oxasulfuron – Nieodnawianie zatwierdzenia substancji czynnej w celu wprowadzenia do obrotu – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru – Wyważenie interesów**

(2019/C 93/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Agrochem-Maks (Zagrzeb, Chorwacja) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Lewis, I. Naglis et G. Koleva, agents)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/1019 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie nieodnawiania zatwierdzenia substancji czynnej oksasulfuron zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin oraz w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 (Dz.U. 2018, L 183, s. 14).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2018 r. – Daimler / Komisja**(Sprawa T-751/18)**

(2019/C 93/85)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Wimmer, C. Arhold i G. Ollinger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej CLIMA/C4/WB/sg Ares(2018), opatrzonej sygnaturą Ares(2018)5413709 z dnia 22 października 2008 r. wydanej na podstawie art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011⁽¹⁾; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158⁽²⁾

- W ramach zarzutu pierwszego podniesiono, że pozwana naruszyła art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158, ponieważ w ramach oceny oszczędności CO₂ odstąpiła od zatwierdzonej procedury przeprowadzania testów stosując błędny współczynnik Willansa.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 i z art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011
- W ramach zarzutu drugiego podniesiono, że pozwana naruszyła art. 12 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011 w związku z art. 1 ust. 3 decyzji wykonawczej (UE) 2015/158 i z art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, ponieważ w ramach metodologii testów, którą zastosowała do doraźnej weryfikacji, nie przeprowadziła wymaganego specyficznego kondycjonowania wstępnego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011
- W ramach zarzutu trzeciego podniesiono, że pozwana naruszyła art. 12 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 725/2011, ponieważ zdecydowała nie uwzględnić ekoinnowacji za ubiegły 2017 r., mimo, że przepis ten wyraźnie zezwala jedynie na podjęcie decyzji o nieuwzględnieniu na kolejny rok kalendarzowy.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym
- W ramach zarzutu czwartego podniesiono, że pozwana naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchanym zgodnie z wymogami wynikającymi z ogólnej zasady poszanowania prawa do obrony oraz z art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii. Pozwana pozwoliła na wymianę dotyczącą stanowisk prawnych, a następnie wydała zaskarżoną decyzję.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia
- W ramach zarzutu piątego podniesiono, że decyzja nie zawiera należytego uzasadnienia zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 296 ust. 2 TFUE i z art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii. W zaskarżonej decyzji pozwana powołuje się jedynie w nieprecyzyjny sposób na rozbieżności w metodologii testów, jednakże nie wypowiada się w mającej decydujące znaczenie kwestii, czy i w jakim stopniu metodologia testów wymaga specyficznego kondycjonowania wstępnego i czy pozwana zezwoliła na taką metodologię testów w decyzji wykonawczej (UE) 2015/158.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 725/2011 z dnia 25 lipca 2011 r. ustanawiające procedurę zatwierdzania i poświadczania technologii innowacyjnych umożliwiających zmniejszenie emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2011, L 194, s. 19).

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/158 z dnia 30 stycznia 2015 r. w sprawie zatwierdzenia dwóch wysokosprawnych alternatorów Robert Bosch GmbH jako technologii innowacyjnych umożliwiających redukcję emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (Dz.U. 2015, L 26, s. 31).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2018 r. – FL Brüterei M-V i in. / Komisja

(Sprawa T-755/18)

(2019/C 93/86)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: FL Brüterei M-V GmbH (Finkenthal, Niemcy), Erdegut GmbH (Finkenthal), Ökofarm Groß Markow GmbH (Lelkendorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Schmidt)

Strona pozwana: Komisja Europejska